

Συντακτική

ΗΛΥΚΟ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 55

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ	ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5	† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ (πρόεδρος)
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3	† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25	† Ὁ ἀρχιεραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἑκκλησία τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας—Ἑλλήνων δίκαια ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ—Ἀνακριθειῶν ἔλεγχος—Κατάλογος τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ κακουργημάτων—Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου—Περὶ τοῦ στενογραφικοῦ ἢ ἱερογλυφικοῦ τῆς παρασημαντικῆς τῆς ἀρχαίας ἐκκλ. μουσικῆς—Παράδοξος εἰδησις.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ἐγνώσθη καὶ διεδόθη πανταχοῦ διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ γνωστὴ γενομένη συνεκίνησε τὰ φιλόστοργα αὐτῆς τέκνα, κινήσασα εἰς συνδρομὰς ὑλικὰς πρὸς ἐνίσχυσιν ὑλικὴν τοῦ κέντρου τῆς ἐθνικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ζωῆς ἐν τῇ σωτηριῳδίᾳ τοῖς ὀρθοδόξοις ἀποστολῇ αὐτοῦ. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κωνσταντινουπόλεως βαδίζουσιν αἱ ἐπαρχίαι. Ὀλίγοι συνεισφέρουσιν ὀλίγα ἢ πολλά. Ἰδιῶται, ἐκκλησιῶν ἐνοριακῶν τὰ ταμεῖα καὶ Ἀδελφότητες ἐχορήγησαν τὴν «λογίαν» αὐτῶν. Καὶ ἐπαρχίαι, πολλὰς ἀνάγκας ἰδίας ἔχουσιν καὶ πρὸς θεραπείαν αὐτῶν ἐργαζόμεναι, συναθροίζουσι συνδρομὰς ὁμογενῶν τό γε νῦν—διότι οἱ εἰς ἐργτέας ἐθνικότητος ἀνήκοντες ὀρθόδοξοι θέλουσιν

ἔλθει δεύτεροι βεβαίως—καὶ αἱ μὲν ἐπεμψαν, αἱ δὲ πέμπουσι προθύμως. Ἐλκύουσιν ἐφ' ἑαυτὰς εὐχαριστίας φιλοστόργου μητρὸς, ἐπισπῶνται τοὺς ἐπαίνοους ἡμῶν αἱ χορηγήσασαι κοινότητες. Διότι, μετὰ τὴν ἐπαρχίαν **Μογλενῶν**, ἀγωνιζομένην νῦν τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα, μετὰ τὴν ἐπαρχίαν **Διδυμοτείχου**, ἀποστειλάσας καὶ ὑπὲρ τῶν προσφύγων καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, μανθάνομεν ἐξ ἐπιστολῶν ὅτι καὶ τῆς **Θεσσαλονίκης** ἡ ὀρθόδοξος ὁμογενὴς κοινότης ἐξοφλεῖ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὀφειλὴν καὶ δι' αὐτῆς τὸ πρὸς ταλαιπωρουμένους καὶ πάσχοντας ὁμογενεῖς ἐθνικῶς καὶ χριστιανικῶς ἐπιβαλλόμενον καθήκον, 69 λίρας τουρκικὰς μέχρι τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος εἰσπράξασα.—Οὕτω καὶ ἡ **Θεσσαλονίκη**, ἡ πρωτεύουσα τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεων λαμπρὸν ἑαυτὴν προτίθησιν ὑπογραμμὸν τοῖς ὁμογενέσιν ἐν ἐκπληρώσει καθήκοντος ἱεροῦ, δικαιούσα τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ ἐπὶ τοῖς Θεσσαλονικεῦσι καυχήσει αὐτῆς ὅτι «δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλίψει πολλῇ, μιμηταὶ ἡμῶν ἐγενήθητε, ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαΐᾳ».

МЕЧНИКОВА

Ἦδη δὲ ἡ φωνὴ τοῦ πόνου τῆς μητρὸς ἀντήχησεν εἰς ὀρθοδόξους ὁμογενεῖς, ζῶντας μακρὰν ἡμῶν, καὶ ἐκ **Κισνοβίου** τῆς Ρωσσίας, Ἕλληνες ὀρθόδοξοι, πολλὰν τρέφοντες πρὸς τὴν μητέρα στοργήν, ἤκουσαν τῆς ἐκκλήσεως καὶ ἔσπευσαν ἀρωγοὶ, πέμψαντες διὰ τοῦ φιλοπάτριδος ἱεροδιακόνου αὐτῶν κ. Ἀλεξ. Βασιλειάδου φράγκα χρυσᾶ 1215, ἥτοι γρόσια ἀργυρᾶ 5716. Κατάλογον ὀνομαστὶ τῶν εὐσεβῶς συνεισενεγκόντων ἐκδίδοντες παρὰ πόδας, ἐπαινοῦμεν αὐτοὺς οὐχὶ διὰ τὴν φιλογένειαν, ἣν ἐν παντὶ καιρῷ διατρανοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν προθυμίαν, ἧς οὐ μετὰ πολὺ μνηταὶ θέλουσιν ἀποδειχθῆ, καθὼς προσδοκῶμεν, καὶ ἄλλοι ἐν ἀποικίαις ὁμογενεῖς, τιμῶντες καὶ τεθνηπότες τὰ πατρία.

Ἐν τῷ λόγῳ περὶ τῆς ἐν **Κισνοβίῳ** ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἰδιάζουσιν δίδομεν θέσιν εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ φιλοπάτριδα ἑλληνίδα κ. Ἀθηνᾶν Στρεμιάδου, ἥτις «ἀδυνατοῦσα—κατὰ τὴν ἐκ Κισνοβίου ἐπιστολὴν—να προσενέγκῃ χρηματικὴν προσφορὰν, εὐηρεστήθη ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὴν φιλογενεῖᾳ νὰ δωρήσῃται ἐν δακτυλίδιον, ὅπως ἐκποιθῇ, ἀποτελοῦν εὐσεβῆ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δωρεάν».

Ἐκ τῶν ἐνταῦθα **Ἀδελφότητων** ἡ ἐν **Εὐλοπόρτῃ** τῶν **Ἑννέα Μουσῶν** προσήνεγκεν ὑπὲρ τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ Ταμείου γρόσια πεντακόσια.

Πᾶσαι αὗται αἱ δωρεαὶ, γενόμεναι κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐφέτος, ὑπὲρ ποτε, πρέπει νὰ χορηγήσῃ πλεονα ἐλέη τοῖς οὕτως ἢ ἄλλως δοκιμαζομένοις καὶ πάσχουσιν, ἐπισπῶνται τὰς εὐλογίας τοῦ οὐρανίου Πατρὸς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν πασχόντων, οἵτινες θέλουσιν αἰσθανθῆ ἑλαφροτέρας τὰς ἐκ τῆς ὑλικῆς κακοδαιμονίας ὁδύνας καὶ τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας ὑπομένουσιν ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ἐθνικότητος.

Ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἐκ Κισνοβίου συνεισφορῶν ἔχει ὧδε: Ἰωάννης Καπετανόπουλος φράγκα 200 — Κωνστ. Ι. Δούγκας, Νικ. Γεπάρης, Ι. Ν. Ζώτος, Παντελεήμων Β. Συνοδινός ἀνὰ 62 καὶ 50 — Καμπόλη καὶ Μιζεβίρη καὶ Ι. Κοσένας ἀνὰ 50 (= 100) — Δημ. Δραμβαλίδης 40 — Κωνστ. Μπενεδάτος

37 καὶ 50 — Ν. Ι. Καπετανόπουλος, Γ. Ι. Καπετανόπουλος, Ν. Ν., Μιλτ. Ζαχαριάδης, Δ. Παπαϊωάννου, Χρ. Δεληγεώργης, Κ. Καλαμάντης, Γουρίας Ὀστιάνης, Γ. Π. Δουρδούφης, καὶ Ἰω. Πόρτολος ἀνὰ 25 — ὀνώνμως 15 — Νικ. Δούρης, Π. Κόκκινος, Βλαδ. Διαμαντόπουλος, Χαρχλ. Τερπίνης, Ἀδελφοὶ Ζαμπούρα, Π. Βασσαγιώργης, Κ. Βουργαζλῆς, Ἀλ. Μπενεδάτος, Ivan Nedzevsky, ὀνώνμως, Π. Σ. Βασιλάτος, Βασ. Ἀναστασόπουλος, Ἀναστ. Δήμου καὶ Π. Δήμου ἀνὰ 12 καὶ 50 — Ἰω. Πολυχρονιάδης 10 — Ι. Κούρτης, Στ. Σταματιάδης, Σάβας Ἀστερινός, Β. Καλομοίρης, Ἰω. Δ. Κυριακίδης, Γρ. Χατζῆ Παναγιώτου, Ἰωσήφ Στ. Μπόρζ, Γαβριήλ Τριάρχης, Β. Πανακίδης, Κ. Ι. Πολυχρονιάδης, Φ. Σπυρίδης ἀνὰ 7 καὶ 50 — Θωμᾶς Σκόδρας, Κ. Βασιλείου, Ἀντ. Σαντῶρος καὶ Σπ. Κουλουμπῆς ἀνὰ 5 — Ἀλ. Ε. Κεχαγιᾶ καὶ Π. Λιάκος ἀνὰ 3 καὶ 75 — Εὐαγγ. Γ. Γκαλπῆς, Λαζ. Σ. Πκύλος, Ἀναστ. Ἡλιάδης, Μ. Πέγκκλος, Β. Π. Ζαχαριάδης, Γ. Ι. Στεφανίδης, Χ. Ραφτόπουλος, Α. Τσάμης, Γερ. Λαγκαράτος Κοκόλης, Γρ. Ἀγγελίδης καὶ Ἀπόστ. Μούκας ἀνὰ 2 καὶ 50 — καὶ ἱεροδιάκονος Ἀλέξανδρος Βασιλειάδης 12 καὶ 50.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ἀπεστάλησαν ἔξωθεν χορηγίαι ἐκ **Θεοδοσιουπόλεως** λίραι τουρκικαὶ 23 καὶ 75 — Ἐκ **Βοδενῶν** 25 — ἐκ **Μυριοφύτου** 1339 καὶ ἐκ **Κῶ** 1096 γρόσια, συνεισφορὰ μετὰξὺ ὁμογενῶν γενόμεναι. — Ἐκ τῆς ἐπαρχίας δὲ **Μεθύμνης** 5645 γρόσια καὶ 30 παράδες, ἃ προσήνεγκον αἱ ἐξῆς φιλογενεῖς κοινότητες: Ἀγία Παρκευὴ 1080 — Βατοῦσα 918 — Ἀχυρῶν 652 καὶ 10 — Πέτρα 510 — Μόλυβος 476 — Μανδαμάδος 472 καὶ 20 — Σουκαμιὰ 377 — Κάρη 304 καὶ 10 — Κλειὼ 280 καὶ 10 — Κερκμιὼν 205 — Στύφη 189 καὶ Φίλια 181 καὶ 20. Γνωστὸν ὅτι ἐκ τῆς λοιπῆς Λέσβου μόνον ἡ κοινότης Πλωμακρίου ἐξεπλήρωσε τὸ πρὸς τοὺς πάσχοντας καθήκον καὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι ἡπείρου μόνον ἡ κοινότης Κυδωνιῶν.

Τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ ἀναβάλλονται διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς [30] δεκεμβρίου.

ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΙΚΑΙΑ

ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ

Αἱ σαφεῖς καὶ κατηγορηματικαὶ δηλώσεις δι' ὧν ὁ βούλγαρος πρωθυπουργὸς κ. Πέτκωφ ἠξίωσε τὴν διμελῆ ἐπιτροπὴν τῆς πόλεως καὶ ἐπαρχίας Φιλιππουπόλεως, τὴν παραστᾶσαν ἐνώπιόν του ὅπως ἐξαιτήσῃ τὴν κατὰ παυσιν τῶν περιπετειῶν καὶ τοῦ διωγμοῦ οὗς ὑφίσταται, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον καὶ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῷ δικαιοσύνης, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ τέως καθεστῶτος — ἃς δηλώσεις κατεχωρήσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», — οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πλέον καταλιμπάνουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς στερρᾶς καὶ ἀμετατρέπτου ἀποφάσεως τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ διακούντων, ὅπως, λακπατοῦντες τὰ δι' ἐπισήμων διεθνῶν Συνθηκῶν ἡγγυημένα δίκαια τῶν ἐλληνικῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν, ἐπιτυχῶς τὴν παντελῆ ἐκμηδένισιν τούτων, διὰ τῆς βίᾳ καὶ δυναστείας ἀφομοιώσεως τῶν πρὸς τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον ἀναιροῦντες τοιοῦτοτρόπως τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου προηγουμένης δηλώσεις καὶ δικαιολογίας τῶν.

Πράγματι, ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐνάρξεως τῶν βιαιοπραγιῶν, δὲν ἔπαυσε διαμαρτυρομένη κατὰ τῆς μομφῆς ὅτι ἦτο συνευδοκοῦσα καὶ συμμετοχὸς τῶν ἐκτρόπων σκηνῶν τῶν ἐκτυλιχθεισῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι, ἀπλῶς, καταληφθεῖσα ἐξαπίνης ὑπὸ τῶν γεγονότων, δὲν ἠδυνήθη ἀμέσως νὰ καταστείλῃ ταύτας καὶ νὰ περιφρουρήσῃ τὰ δίκαια ἑκατὸν χιλιάδων νομοταγῶν ὑπηκόων τῆς. Τὰς δικαιολογίας ταύτας δὲν ἔπαυσαν ἐπαναλαμβάνοντες οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ, διὰ τῶν ἐν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τῶν, ἐπιπροστίθεντων μάλιστα ὅτι καὶ ξένοι ὑπουργοὶ ἀνεγνώρισαν τὸ βάσιμον τούτων.

Καὶ ὅμως, ἀντὶ κενῶν λόγων, ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλο τι πολλῶν εὐγλωττότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τούτων, ὅπερ θὰ εἶχε τὸ μέγα πλεονέκτημα νὰ φιμώσῃ πάντα ἀντιφρονούντα ἢ ἀντιλέγοντα: τοῦτο δὲ ἦτο ἡ ἔμπρακτος ἀναίρεσις τῶν μομφῶν, διὰ τῆς ἀποδόσεως εἰς τοὺς δικαιού-

χοὺς τῶν ἀρπαγιστῶν καὶ δημευθεῖσων κοινοτικῶν περιουσιῶν, οἷον ναῶν, σχολῶν καὶ τῶν τοιούτων. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ δοθεῖσα τῇ Ἐπιτροπῇ ἀπάντησις ὅτι «τὸ ζήτημα τοῦτο λυθήσεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως ἣν ἡ συστάσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐργαζομένη ἐπιτροπὴ, θὰ ὑποβάλῃ τῷ ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ;» Ἐπὶ τίνος σοβαροῦ σημείου ἐργάζεται, ἡ, ὑπάρχῃ ἀνάγκῃ νὰ ἐργασθῇ ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη; Μήπως δὲν εἶναι γνωστοὶ καὶ ἀδιαφιλονεικῶς ἀνεγνώρισμένοι, ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ εἰκοσαετίας ἤδη, οἱ τίτλοι τῆς ιδιοκτησίας τῶν ἐλληνικῶν Κοινοτήτων ἐπὶ τῶν ἀρπαγέντων ναῶν, σχολῶν καὶ λοιπῶν κοινοτικῶν ἰδρυμάτων; Ἡ μὴ προβάλλεται εἰσέτι τὸ μορμολύκειον τῆς λαϊκῆς βουλγαρικῆς ὀργῆς; Ἀλλὰ, τὴν σήμερον, πλήρης ἡρεμία βασιλεύει ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, ἡ δὲ Κυβέρνησις εἶχεν ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως λάβῃ τὰ πρὸς περιφρούρησιν τῆς τάξεως ἀπαιτούμενα μέτρα. Ἀλλὰς τε, μήτοι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀναβρασμοῦ, ἡ δραστηριὰ καὶ ταχεῖα χαλιναγωγίσις τῶν ταραξιῶν ἐν Βάρνῃ, καὶ ἡ ἄμεσος ἀποδοσις τῶν ἐκ νέου ἀρπαγιστῶν ἐκκλησιῶν, δὲν ἀπέδειξαν πανηγυρικῶς ὅτι ἡ Ἀρχὴ ἦτο πάντοτε, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀναβρασμοῦ καὶ τῶν ταραχῶν, κυρία τοῦ ἐδάφους καὶ ὅτι, εὐχερῶς πάνυ, ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς πάντα παρεκτρεπόμενον; Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ἀναβλητικὴ αὕτη πολιτεία, ἡ παρατείνουσα τὴν ἀπὸ πενταμήνου ἤδη παρακώλυσιν τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἀπὸ τῆς ἐνασκήσεως, ἐλλείπει ναῶν, τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων, ἐξαναγκαζομένων ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκροὺς τῶν ἄνευ ἐπικηδείων τελετῶν καὶ νὰ ἀφίνωσι τὰ νεογέννητα τέκνα τῶν ἀβάπτιστα, καθὰ ἐξέβηκε, καὶ προφορικῶς, τῷ βουλγάρῳ πρωθυπουργῷ ἡ μεταβάσα παρ' αὐτῷ Ἐπιτροπῇ;

Ὁ κ. Πέτκωφ προσέθηκεν ἅμα καὶ ἄλλας βαρυσημάντους δηλώσεις. Ἀνεκοίνωσεν, ἄνευ περιφράσεων, εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ὅτι «τὸ μὲν σχολικὸν ζήτημα ἐλύθη τελειωτικῶς διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμου, τὸ δὲ ζήτημα τῶν Μητροπολιτῶν κανονισθήσεται διὰ νόμου ὃν, λίαν προσεχῶς, θὰ ὑποβάλῃ τῇ Βουλῇ πρὸς ἐπιψήφισιν».

Ἄλλ' αἱ δηλώσεις αὐταὶ ἀποτελοῦσι κατάφωρον καταπάτησιν ἐπισήμων διεθνῶν συνθηκῶν, τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, (τῆς δημιουργήσεως τὴν Βουλγαρίαν καὶ Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν), καὶ τοῦ προσαρτήματος αὐτῆς, τοῦ Ὁργανικοῦ Νόμου, τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Ἰδοὺ αἱ οὐσιωδέστεραι σχετικαὶ διατάξεις τούτων.

Συνθήκης Βερολίνου ἄρθρ. Ε'. «Ἡ ἐλευθέρωσις καὶ ἐξωτερικὴ ἐνάσκησις πασῶν τῶν θρησκευτικῶν ἐξασφαλίζονται πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν Βουλγαρίαν, καθὼς καὶ τοῖς ξένοις, καὶ οὐδὲν πρόσκομμα παρεμβληθήσεται τόσον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὀργάνωσιν τῶν Κοινοτήτων, ὅσον καὶ εἰς τὰς πρὸς τοὺς πνευματικοὺς αὐτῶν ἀρχηγούς σχέσεις των.

Ἄρθρ. Κ'. «Αἱ συνθήκαι, συμβάσεις καὶ διεθνεῖς συνεννοήσεις, οἷσδ' ἥποτε φύσεως, αἱ συνομολογηθεῖσαι ἢ συνομολογηθησόμεναι μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τῶν ξένων Δυνάμεων, θὰ ἐφαρμόζονται ἐν τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ, ὡς τὸν τρόπον καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Ὀθωμ. Ἀυτοκρατορίαν. Ἡ Ὑ. Πύλη ἀνταλλάσσει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γενικῶν νόμων τῆς Ἀυτοκρατορίας, τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν πάντων τῶν θρησκευμάτων.

Ὁργανικοῦ Νόμου Ἀν. Ρωμυλίας· ἄρθ. 22. Τὰς πρωτεύουσας γλώσσας τοῦ τόπου, τὴν τουρκικὴν, τὴν βουλγαρικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν μεταχειρίζονται ἐν τῇ Τοπαρχίᾳ καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ ἰδιῶται.

Ἄρθρ. 38. Ἡ ἐκπαιδεύσις εἶναι ἐλευθέρη . . .

Ἄρθρ. 347. Αἱ δαπάναι τῆς συστάσεως καὶ τῆς διατηρήσεως τῶν τῆς κατωτέρας καὶ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως σχολείων εἶναι εἰς βῆρος τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων.

Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ εἰδικὴ διοίκησις τῶν σχολείων, περιλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ τοῦ διορισμοῦ τῶν διδασκάλων, ἀνήκει εἰς τὴν θρησκευτικὴν Κοινότητα ἥτις καὶ καταβάλλει τὰς δαπάνας αὐτῶν.

Ἄρθρ. 356. Οἱ ἐπιθεωρηταὶ (τῶν σχολῶν) λαμβάνονται ἐκ τῶν προυχόντων τῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος, ἧς πρόκειται νὰ ἐπιθεωρῶσι τὰ σχολεῖα.

Ἄρθρ. 358. Οὐδεμία θρησκευτικὴ Κοινότης δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὅπως εἰσαγάγῃ εἰς τὰ σχολεῖα αὐτῆς ἄλλην παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς γλῶσσαν.

Ἄρθρ. 360. Πᾶσα Κοινότης δύναται νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τοῖς σχολείοις αὐτῆς τὴν διδασκαλίαν τῶν γλωσσῶν ἐκείνων ἃς νομίζει χρήσιμους, εἴτε ζώσων, εἴτε νεκρῶν· ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν χρῆσιν

τῶν γλωσσῶν αὐτῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν μαθημάτων τοῦ σχολείου.

Ἄρθρ. 28. Ἐκαστος πρεσβεύει ἐλευθέρως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θρησκείαν.

Ἄρθρ. 335. Αἱ θρησκευτικαὶ Κοινότητες, αἱ κεκτημέναι νόμιμον ὑπαρξίν ἐν τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ, διατηροῦσι τὰ δικαίωματα, τὰς ἀσυδοσίας, τὰ προνόμια καὶ τὰς ἐξαιρέσεις ὧν ἀπῆλθον πρὸ τοῦ πολέμου.

Ἄρθρ. 336. Οὐδὲν κώλυμα παρεμβάλλεται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοργάνωσιν τῶν διαφόρων Κοινοτήτων, εἴτε εἰς τὰς σχέσεις μετὰ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν ἰθαγενῶν ἢ ξένων.

Ἄρθρ. 341. Αἱ θρησκευτικαὶ Κοινότητες αἱ κεκτημέναι νόμιμον ὑπαρξίν ἐν τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ διατηροῦσι τὴν τε κινήτην καὶ τὴν ἀκίνητον αὐτῶν περιουσίαν.

Δὲν δύναται νὰ ἀπαλλοτριωθῶσι τῶν ἀκινήτων αὐτῶν κτημάτων εἰμὴ διὰ λόγον δημοσίας ὠφελείας προσηκόντως βεβαιωμένον, ἐν τῇ περιπτώσει καὶ κατὰ τὸν τρόπον ἃπερ ὁρίζει ὁ νόμος.

Ἄρθρ. 37. Ἡ δήμεσις τῆς περιουσίας ἀπαγορεύεται ἐν τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ.

ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ. Ὁ παρὼν Ὁργανικὸς Νόμος δὲν δύναται νὰ τροποποιηθῇ, εἰ μὴ συνεπείᾳ συνεννοήσεως μεταξὺ τῆς Ὑ. Πύλης καὶ τῶν ἄλλων Δυνάμεων τῶν ὑπογραψασάντων τὴν ἐν Βερολίνῳ Συνθήκην τὴν συνομολογηθεῖσαν τὴν 13 Ἰουλίου 1858.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ὑ. Πύλης καὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων).

Ἡ ἐφαρμογὴ λοιπὸν τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου, τοῦ καταργουμένου τὰς σχολὰς τῶν ἑλληνικῶν Κοινοτήτων καὶ ἐπιβάλλοντος ἐξαναγκαστικῶς τὴν φοίτησιν εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς, ἐνθα ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ μόνη ἀποκλειστικῶς γλῶσσα τῆς διδασκαλίας, καθὼς καὶ ἡ διὰ τῆς Σοβράνιε διακανόνισις τῆς θέσεως τῶν Ἑλλήνων Μητροπολιτῶν, δὲν ἀποτελοῦσι κατάφωρον καταπάτησιν τῶν κεκτημένων δικαίων τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, δικαίων ἡγγυημένων ὑπὸ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ μὴ δυναμένων νὰ ὑποστῶσιν ἀλλοίωσιν τινὰ ἄνευ προηγουμένως συνεννοήσεως τούτων καὶ τῆς Ὑ. Πύλης;

Κατὰ συνέπειαν, ἂν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρὸς περιφρούρησιν τῶν δικαίων τούτων τῶν

πνευματικῶν του τέκνων, ἀπετάθη πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτ. Κυβέρνησιν καὶ τὰς ὑπογραφάσας τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου Μεγάλας Δυναμείας, δὲν ἔπραξε τι τὸ ἔκτροπον ἢ ἔκθεσμον, καθὰ ἐμέμφατο αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ὁ βούλγαρος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Στάντσωφ, ἀλλ' ἐξήσκησε νόμιμον καὶ ἀνεγνωρισμένον αὐτοῦ δικαίωμα. Καθόσον, αἱ παρατεθεῖσαι σχετικαὶ διατάξεις τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ προσηρητημένου αὐτῇ Ὁργανικοῦ Νόμου, καταδεικνύουσι, περιτράνω, ὅτι τὸ ζήτημα τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμιλίᾳ Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων δὲν ἀποτελεῖ ζήτημα ἐσωτερικῆς φύσεως, καθὰ πειρᾶται νὰ παραστήσῃ ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ἀλλὰ ζήτημα φύσεως διεθνούς, εἰς ὃ δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ ἡ Εὐρώπη ἥτις, ἂν ἔθηκεν ὑπὸ τὴν βουλγαρικὴν διοίκησιν ἑκατὸν χιλιάδας Ἑλλήνων, ἔπραξε τοῦτο ἀφ' οὗ προηγουμένως καθώρισε, δι' ἐπισημοτάτης πράξεως, ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς, τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς θὰ διεβίουν οὗτοι ὑπὸ τὴν νέαν αὐτῶν Ἀρχὴν καὶ, ἀφ' οὗ ἀπηγόρευσε ρητῶς πᾶσαν, παρ' οἰωνοδότητος, ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως μετ' αὐτῆς, τροποποιήσιν τῶν ὁρῶν τούτων.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ὁ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης ἂς ἐπισυνάψῃ τὴν ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» τῆς 8 Δεκεμβρίου δημοσιευθεῖσαν ἀναφορὰν πρὸς τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε ταλαιπώρων Ἑλλήνων οἰκογενειάρχων Μεσημβρίας, ἐκλιπαρούντων αὐτὴν ὅπως μὴ πειθαναγκάζωνται νὰ ἀπαρνηθῶσι τὴν πίστιν τῶν πατέρων των, ἐπὶ τῇ βάσει ὁμολογίας προσχωρήσεως εἰς τὴν Ἐξαρχίαν, ἀποσπασθείσης παρ' αὐτῶν βίᾳ καὶ μὲ τὸ φάσγανον ἐπὶ τοῦ στήθους, ὑπὸ τῶν ταραξιῶν, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς πανολεθρίας τῆς Ἀγχιάλου, καθὼς καὶ τὴν προσλαλίαν τοῦ νέου βουλγάρου Μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως, ὅτι ἡ πόλις αὕτη, ἡ μέχρι πρό τινων ἑλληνικωτέρα καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν, μεταβληθήσεται μετ' οὐ πολὺ εἰς ἀγνὴν βουλγαρικὴν ἐστίαν καὶ κατόπιν πάντων τούτων ἂς ἀποφανθῇ εὐσυνειδήτως, ἂν διεπράξαμεν ἀδίκημα τι ἢ ὑπερβολὴν, διαβεβαιούντες ὅτι, αἱ πρὸς τὴν ἐκ Φιλιππουπόλεως Ἐπιτροπὴν δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας

κ. Πέτκωφ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πλέον καταλιμπάνουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς στερεᾶς καὶ ἀμετατρέπτου ἀποφάσεως τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ διοικούντων, ὅπως, λακπατοῦντες τὰ δι' ἐπισήμων διεθνῶν Συνθηκῶν ἡγγυημένα δίκαια τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ, ἐπιτύχωσι τὴν παντελεῖ ἐκμηδένισιν τούτου, διὰ τῆς βίᾳ καὶ δυναστείας ἀφομοιώσεώς του πρὸς τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον. *

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Συντάκτης τῆς περὶ σινθῆς ἐφημερίδος «*Le Figaro*» ἔκρινε πρέπον ἵνα προβῇ, ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 23 Δεκεμβρίου (ν. η.) εἰς σφοδρὰν ἐπίθεσιν κατὰ παντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐκ τοῦ λονδινείου *Times* ἐραυίζομένων παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παραμειορρωμένων, καὶ ἐν τοῖς πλείστοις ἀσυστάτων, πληροφοριῶν (καθὰ κατεδείχθη περιτράνω παρ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων) θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐπαινετικῶν δηλώσεων τοῦ βαρῶνου Αἰρενταλ, αἵτινες δὲν ἀνεφέροντο ἀποκλειστικῶς πρὸς τὴν Βουλγαρίαν, ἀλλ' ἐπεξετείνοντο καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ κράτη τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ὡς δύναται νὰ βεβαιωθῇ, εὐχερῶς πάνυ, ὁ συντάκτης τοῦ «*Figaro*», ἀναγινώσκων, ἀπ' εὐθείας, τὰ σχετικὰ ἐπίσημα κείμενα.

Ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ συντάκτης τοῦ «*Figaro*», διὰ τῶν γραφομένων του, ἐπιζητῶν τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος (ὡς ὅλως ἀσυμφόρου διὰ τοὺς προστατευομένους του), πειρᾶται προδήλως νὰ παραστήσῃ τοὺς μὲν Βουλγάρους, ὡς ἀπέχοντας ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπὸ τῆς διαπράξεως ἐγκληματικῶν πράξεων ἐν Μακεδονίᾳ, ἐνῶ τὰ ἑλληνικὰ σώματα ἐξακολουθοῦσι κακουργοῦντα, χωρὶς νὰ ἔχωσι καὶ, λέγει, τὴν πρόφασιν ὅτι εὐρηνται ἐν καταστάσει ἀμύνης, τούτου ἕνεκεν, οὐχὶ χάριν ὑπερασπίσεως τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων—καθόσον ἡ Ἐκκλησία, ἀποτροπιάζομένη καὶ βδελυσσομένη, ὡς ἀντιευαγγελικὴν, πᾶσαν βιαιοπραγίαν (παρ' οἰωνοδότητος καὶ διαπράττεται αὕτη) δὲν παύει ἐπιδιώκουσα,

δι' ὧν διαθέτει πνευματικῶν μέσων τὴν περιστολὴν ταύτης—, ἀλλὰ χάριν τῆς ἀμειλίκτως θυσιαζομένης ἀληθείας, παραθέτομεν ὧδε ἐξηκριβωμένον κατάλογον τῶν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ ἐντεῦθεν βουλγαρικῶν ἐν Μακεδονίᾳ κακουργημάτων· ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀποδείκνυται, ὅτι πόρρω ἀπέχουσι τοῦ νὰ ἀπρακτῶσιν οἱ εἰς ἄκακα ἀρνία, ἐν ταῖς στήλαις τοῦ «Figaro», μετασχηματιζόμενοι Βούλγαροι.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν κακουργημάτων κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου 1906 χρονικὸν τετραμήνιον

Τῇ 3 Αὐγούστου, ἡ βουλγαρικὴ συμμορία Κοσμά ἐφόνευσεν εἰς Σέτομα τῆς ἐπαρχίας Καστορίας τὸν Εὐθύμιον Χρήστου, τραυματισθέντος καὶ τοῦ συνοδοῦ αὐτοῦ Γρηγορίου.

Τῇ 5 Αὐγούστου, ἐδολοφονήθη ὁ παπᾶ Ἰωάννης, ἱερεὺς ἐκ τοῦ χωρίου Γρατσάνη τῆς ἐπαρχίας Δράμας.

Αὐθημερόν, ἐδολοφονήθη ὁ Πέτρος Γεωργίτση γεωργός, ἐκ τοῦ χωρίου Βώλακος τῆς ἐπαρχίας Δράμας.

Τῇ 10 Αὐγούστου, ἡ συμμορία Τράϊκου ἐκ Ζουλόβου ἐτραυματίσεν ἐπικινδύνως, παρὰ τὸ χωρίον Πισσοδερὶον τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης, τὸν πρόκριτον Νεοῦμ Ἀνδρέου, θανόντα ἐκ τῶν τραυμάτων του ἐν τῇ νοσοκομίᾳ Βιτωλίων.

Τῇ 21 Αὐγούστου, ἐδολοφονήθη ὁ Χαράλαμπος Δημητρίου, ἐκ τοῦ χωρίου Νεβελιανη τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης.

Τῇ 22 Αὐγούστου, ἡ συμμορία Θωμᾶ ἐφόνευσεν, παρὰ τὸ χωρίον Νεστήμιον τῆς ὑποδιοικήσεως Ἀνασελίτσης, τὸν Φώτιον Νάτσου, οὗτινος τὸν υἱὸν Πασχάλην καὶ τὴν ἀδελφὴν Ἀγόρῳ εἶχον φονεύσει πέρυσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἐτραυματίσε δὲ καὶ μὲν γυναικα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐτραυματίσε τὴν ἐκ τοῦ χωρίου Λιμπίσοβον γυναικα Ζήση· ἡ δὲ δεκαοκταεὶς νύμφη αὐτῆς, ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς ἀγορᾶς Χρουπίστης, ἐτραυματίσθη εἰς τὴν κοιλίαν, κατορθώσασα δὲ νὰ περισυλλέξῃ τὰ ἔντερα αὐτῆς ἐντὸς τῶν ἀγκλῶν, μόλις μετέβη εἰς τὸ Λιμπίσοβον καὶ ἀπέθανε. Ἐν τῇ αὐτῇ τῷ ἑφόνευσαν καὶ τὴν ἐκ Βιδελοустίου νέαν Ἀγόρων Δήμου, ἐτραυματίσαν δὲ ἐπικινδύνως τὰς ἐκ τοῦ χωρίου τούτου Γιαννούλιν Εὐθυμίου καὶ Ζωὴν Παράκου, ἀφ' οὗ διέπραξαν ἄλλα ἡθικά ἐγκλήματα ἐπὶ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων των.

Τῇ 25 Αὐγούστου, ἐφονεύθη ὁ πρόκριτος Στογιάννης Βουγιουκλῆς, ἐκ τοῦ χωρίου Καρλίκοβο τῆς ἐπαρχίας Δράμας.

Τῇ 25 Αὐγούστου, ἡ συμμορία Κώτσου ἐφόνευσεν, μετὰ φρικώδεις βасыνους, τὸν ἱερέα Παπᾶ Ἰωάννην καὶ τοὺς Μιχαὴλ Γεωργίου, Χρήστον Τίννην καὶ Φίλιππον Ἀναστασίου, ἄπαντας ἐκ τοῦ χωρίου Νερέτι τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης.

Τῇ 26 Αὐγούστου, ἐδολοφονήθη ὁ Στόικος Μποζίνη, ἐκ τοῦ χωρίου Καλδοράπι τῆς αὐτῆς ὑποδιοικήσεως.

Αὐθημερόν, ἐξηφάνισθη κατ' ὁδὸν ὑπὸ τῆς συμμορίας Θωμᾶ, ὁ ἐκ Χρουπίστης τῆς ἐπαρχίας Καστορίας διδάσκαλος τοῦ χωρίου Ζελεγοστίου, τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας.

Τῇ 27 Αὐγούστου, ἐδολοφονήθη ὁ ἱερεὺς Σταῦρος, τοῦ χωρίου Πισσοδερὶου τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης, καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ Θόδωρος Κωνσταντίνου, ἐτραυματίσθη δὲ καὶ ὁ συνοδὸς αὐτῶν πρόκριτος Χ' Κώστας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου.

Τῇ 27 Αὐγούστου, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς συμμορίας Πάντου παρὰ τὸ χωρίον Ζουπανίστα, ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Τσιτερικίου τῆς ἐπαρχίας Καστορίας ἱερεὺς Δημήτριος.

Τῇ 3 Σεπτεμβρίου, κατεκρεουργήθη, ἅτε τοῦ σώματος του φέροντος 65 πληγὰς, ὁ Γεώργιος Μουστάκας, ἐκ τοῦ χωρίου Βελιά τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν.

Αὐθημερόν, ἐτέρᾳ συμμορίᾳ, συλλαβούσῃ τοὺς δύο προκρίτους τοῦ χωρίου Σινίχοβον τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας Ἀθανάσιον Τέγου καὶ Ἰωάννην Βλαχάδαν, ἐβασάνισαν καὶ ἐφόνευσαν.

Τῇ 4 Σεπτεμβρίου, συνελήφθησαν καὶ τῇ 6 ἐφονεύθησαν οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Γκριντάδες, τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, Κυριακὸς Ἰωάννου καὶ Σταῦρος Στεργίου.

Αὐθημερόν, ἐτέρᾳ συμμορίᾳ συνελάβε καὶ ἀπήγαγεν 8 χωρικοὺς τοῦ μνησθέντος ἀνωτέρω χωρίου Σινίχοβον, ἐπικινδύνωντας ἐκ Γρεβενῶν, καὶ ἐξηφάνισεν αὐτοὺς φονεύσαντες καὶ ρίψαντες ἐν χαράδρᾳ τινὶ πάντως.

Αὐθημερόν, οἱ κκοῦργοι, συλλαβόντες τὸν ἐξηκοντούτῃ ἱερέα Πασχαλῆστον ἐκ τοῦ χωρίου Σαργκινίκοι τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν, ἐξέδειραν ζῶντα, φονεύσαντες καὶ τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν τριακονταετὴ υἱὸν τοῦ Γεωργίου.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου, ἡ συμμορία τοῦ Κώλη ἐφόνευσεν τὸν ποιμένα τῶν Μακκῶν τῆς ἐπαρχίας Καστορίας.

Αὐθημερόν, ἡ αὐτὴ συμμορία ἐφόνευσεν, μετὰ φρικαλέας βασάνους, τὰς ἐκ τοῦ χωρίου Ζουπανίστα τῆς

ἐπαρχίας Καστορίας, Μαρίαν παπαΚώστα καὶ Θεοδόταν Γιάσοβα.

Τῇ 24, ἐδολοφονήθη, εἰς τὰ πρυθύρα τῆς πόλεως Καβάλλας, ὁ Γεώργιος Φουρκιώτης.

Τὴν 3 Ὀκτωβρίου, ἐφονεύθη, παρὰ τὸ χωρίον Σλήμιστ᾽ τῆς ἐπαρχίας Καστορίας, ὁ Εὐάγγελος Μήτσου.

Τῇ 10 Ὀκτωβρίου, δύο βουλγαρικαὶ συμμορίαι, ἀπειράθησαν νὰ πυρπολήσωσι τὸ ἐν Ἀλιστράτῃ τῆς ἐπαρχίας Δράμας ὄρφανοτροφεῖον, ἐν ᾧ διακινῶνται 40 ὄρφανά, ὧν οἱ γονεῖς ἔπεσαν θύματα τῆς βουλγαρικῆς θηριωδίας· ἀλλ' εὐτυχῶς, προδοθέντος τοῦ σχεδίου, ὁ στρατὸς καὶ οἱ κάτοικοι κατέρωθον νὰ ἀποκρούσωσι τὴν νυκτερινὴν ἐπίθεσιν τῶν βουλγάρων λησταντρῶν.

Τῇ 22 Ὀκτωβρίου, ὑπὸ τῆς συμμορίας Κούζου, ἐν τῷ χωρίῳ Τειχόβληστα τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ἐφονεύθησαν οἱ Πάντος Ζούρας καὶ Νικόλαος Ἀθηνασίου, οὗτινος πέρυσιν εἶχον φονεύσει τὸν μὲν πατέρα τῇ 25 Ἰουλίου τὸν δὲ ἀδελφὸν τῇ 27 Σεπτεμβρίου.

Τῇ 26 Ὀκτωβρίου, ὁμιλος Βουλγάρων κομιτατζήδων, εἰσελάσας πρὸς ἐσπέραν ἐν τῷ χωρίῳ Ρεμίλ τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης, συνέλαβον τὸν οἰκογενειάρχην Σταύρον Ἰωάννου, τὴν σύζυγον αὐτοῦ, τὴν γράειαν μητέρα του, τὴν πενθερὰν του, τὰς δύο ἀδελφάς του, ὧν ἡ μὲν δεκαπενταετής, ἡ δὲ δεκατριετής, τὸ τετραετές θυγάτριόν του καὶ τὸ ὀκτὼ μηνῶν βρέφος του καὶ ἐκαρχτόμησαν ἀλληλοδιαδόχως ἀπαντας, μὴ φεισθέντες οὐδὲ τοῦ νηπίου.

Τῇ 30 Ὀκτωβρίου, ὁ Γεώργιος Βαρσκιμίδης, ἔμπορος ἐκ τῆς κωμοπόλεως Ἐγρί-δερε τῆς ἐπαρχίας Σερρών, μεταβαίνων εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Ἀλιστράτης, ἐδολοφονήθη καθ' ὁδόν.

Τῇ 2 Νοεμβρίου, τρεῖς Βούλγαροι, ἐπιπεσόντες, μικρὸν ἔξωθεν τῆς πόλεως Μελενίκου, κατὰ τοῦ Μανουὴλ Γεωργίου, προέδρου τῆς δημογεροντίας Μελενίκου καὶ ταμίου τῆς Κοινότητος, κατεκρεοῦργησαν θηριωδῶς, κατενεγκόντες, 20 τραύματα διὰ μαχαίρας.

Τῇ 10 Νοεμβρίου, ἐφονεύθη, μικρὸν ἔξωθεν πάλιν τῆς πόλεως Μελενίκου, ὁ χρηστὸς πολίτης καὶ οἰκογενειάρχης Κωνσταντῖνος Σταμπουλῆς.

Τῇ 21 Νοεμβρίου, βούλγαροι, λησταντάρται ἔθηκαν νύκτωρ τὸ πῦρ διὰ δυνάμιτιδος εἰς τὸ χωρίον Βώλκαα τῆς ἐπαρχίας Δράμας. Τρεῖς οἰκίαι ἐγένοντο παρὰ τὸ πυρὸς, μόλις σωθέντων γυνῶν τῶν ἐν αὐταῖς οἰκούντων· θὰ ἀπετέφρουν δὲ ὅλον τὸ χωρίον, ἂν μὴ ὁ σπεύσας στρατὸς, ἐκ τοῦ πλησίον φυλακείου, δὲν ἠνάγκασε τοὺς κηκούργους νὰ ζητήσωσι τὴν σωτηρίαν τῶν ἐν τῇ φυγῇ.

Τῇ 24 Νοεμβρίου, βουλγαρικὴ συμμορία συλλαβοῦσα, ἐντὸς παρακειμένου δάσους, 9 κατοίκους τοῦ χωρίου Τέχοβον τῆς ἐπαρχίας Βοδενῶν, ἦτοι τοὺς Ἀναστάσιον Κέτσην, Χρήστον Δούμαν, Ἀντώνιον Γ. Λάζον, Γεώργιον Ἀντωνίου δεκαπενταετή, Τρύφωνα Μπλιζάκη, Νούσιον Καραγιάννη δεκαπενταετή, Δημήτριον καὶ Γιώσκον ἐφόνευσαν τοὺς 8 τραυματίσαντες καὶ τὸν ἕνατον.

Τῇ 26 Νοεμβρίου, ἡ ληστανταρτικὴ συμμορία τοῦ βουλγάρου Σκντάνσκη ἐπιτεθείσα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δεμίρ Ἰσαρίου — Μελενίκου, κατὰ τοῦ πρὸς ταύτην διευθυνομένου κερβανίου, ἐφόνευσεν τὸν κερκχωγέζ Ἰωάννην Στόικον Μπεχλιβάνον καὶ ἐτραυματίσεν καιρῶς τὸν Χρήστον Τσέκον. Ὡς δ' ἐγνώσθη ἀκολούθως, σκοπὸς τῶν συμμοριτῶν ἦτο ἵνα συλλάβωσιν ὁλόκληρον τὸ κερβάνιον καὶ, μετεμφισθέντες, νὰ εἰσέλθωσιν ἐπὶ τῶν φορτηγῶν ζώων τούτου εἰς τὴν πόλιν Μελενίκου ἀνενόχλητοι, περὶ λύχων ἀφάς, καὶ οὕτω νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν πυρὶ καὶ μαχαίρᾳ.

Τῇ 29 Νοεμβρίου, παρὰ τὴν αὐτὴν πόλιν Μελενίκου, ἐφονεύθη ὁ χωρικός Πάνος ἐν τῷ ἀμπελῶνι του, καθὼς καὶ δύο ἑτεροὶ ἐκ τοῦ χωρίου Ὀσνίβου τῆς ἐπαρχίας Νευροκοπίου.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν, κάτωθεν τῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Στρυμῶνος παρὰ τὰς Σέρρας μεγάλης γεφύρας τοῦ σιδηροδρόμου Κωνσταντινουπόλεως — Θεσσαλονίκης, ὑπόνομος πλήρης ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, προσωρισμένη, προδήλως πρὸς ἀντίναξιν τῆς γεφύρας, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς σιδηροδρομικῆς συνολῆς.

Οἱ λησταντάρται ἄμα τῇ προσεγγίσει τοῦ περιπολοῦντος ἀποσπάσματος ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Εἰς τὰς κκυργίας ταύτας ἀσχολοῦνται, κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν, ἐν μὲν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης 38 βουλγαρικαὶ συμμορίαι, ἐν δὲ τῷ νομῷ Μοναστηρίου 23 καὶ ἐν τῷ νομῷ Κοσσυφοπεδίου 15, ἦτοι ἐν συνόλῳ 76. Ἐνῶ, τὰ ἐν τοῖς αὐτοῖς νομοῖς ἐλληνικὰ σώματα (ὧν, ἐπὶ πλεονεξία, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔπαυσε κατεδικάζουσα ἀνεπιφυλάκτως τὰς ἐνεργείας, καθὰ μαρτυροῦσι πᾶσι αἱ πράξεις αὐτῆς) ἀνέρχονται, κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐπίσημον στατιστικὴν, εἰς 22 ἐν συνόλῳ, ἦτοι 12 ἐν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης καὶ 10 ἐν τῷ νομῷ Μοναστηρίου, τὰ δὲ σερβικὰ εἰς 12 (ἀνὰ 6 ἐν τοῖς νομοῖς Μοναστηρίου καὶ Κοσσυφοπεδίου).

Εἰς ταῦτα πάντα, τὸ «Figaro» δύναται νὰ προσθέσῃ, προστρέχον εἰς τὰς ἐφημερίδας Rappel, Patrie κτλ. τὰς συνεντεύξεις περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων του

ας ὁ γνωστὸς Βόρις Σκράφωφ, μετὰ πεντάμηνον ἐν Μακεδονίᾳ λησπρικὴν ἐκστρατεῖαν, ἐν Σόφίᾳ ἐλευθέρως περιφερόμενος δίδει εἰς ἀνταποκριτὰς ξένων ἐφημερίδων π. χ. πρὸς τὸν τῆς Gazette de Voss, καυχώμενος ὅτι ὁσημέρκι προάγεται καὶ κραταιοῦται ἐν Μακεδονίᾳ τὸ ἀπαίσιον ἔργον τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου «Ἐσωτερικὴ Διοργάνωσις» καὶ εἶτα ναῖ ἀποφανθῇ, μετὰ τῆς ἱπποτικῆς ἀμεροληψίας καὶ εὐθυκρισίας τῆς ἐμπρεπούτης εἰς Γαλλίαν, κατὰ πόσον αἱ πληροφορίες καὶ αἱ αὐστηρεῖς αὐτοῦ κρίσεις συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον.

*

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ἐκ τοῦ Παρισινοῦ «Gaulois».

«Ἡ κατὰστασις τῶν φιλησύχων ἐκατοντακισχιλίων Ἑλλήνων ὁρθόδοξων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἐπιδεινοῦται ὁσημέρκι.

»Ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις προσπαθεῖ νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν εὐθύνην ἐπὶ ταῖς βιαιοπραγίαις (ταῖς πολλάκις αἰματηραῖς) ταῖς διαπραχθεῖσαις πρὸ τινων μηνῶν, ἐπιρρίπτουσα τὴν ἐπὶ τῶν ἐπαναστατικῶν κομιτάτων, δισχυρίζομένη ὅτι τὰ κομιτάτα ταῦτα ἐνήργησαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγανακτήσεως ἣν προκάλεσεν ἡ κατὰ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Βουλγάρων δρᾶσις τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων καὶ ἐπιπροσθέτουσα ὅτι, ἐξ κινήσεως κατὰληφθεῖσαι ὑπὸ τῶν γεγονότων, δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ ταῦτα ἐγκρίτως.

»Ποία θὰ ἦτο ἡ λογικὴ συνέπεια τῶν ἀπολογητικῶν τούτων διωκτικῶν τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως;

»Προδήλως, ἡπαξ ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως, ἡ ἀπόδοσις εἰς τὰς ἑλληνικὰς κοινότητας τῶν ἀρπυγιστῶν ἐκκλησιῶν καὶ σχολῶν καὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας των, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν ἢ ἐπαναφορὰ, ἐν ἐνὶ λόγῳ τοῦ πρῶην καθεστῶτος, συμφώνως πρὸς τὰς ρητὰς διατάξεις τῆς Βερολινείου Συνθήκης καὶ τῶν συμπληρωματικῶν διεθνῶν Διατάξεων. Καὶ ὅμως, οὐδὲν ἐξ ὧν τούτων ἐγένετο ἄχρι τοῦδε. Αἱ ἐκκλησίαι, αἱ σχολαί, αἱ βιβλιοθήκαι, τὰ ἐπισκοπικὰ οἰκήματα, μετεβλήθησαν εἰς βουλγαρικὰ κατὰστήματα, καὶ ὁ συληθεὶς ὁρθόδοξος κληρὸς, δὲν ἠδυνήθη μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἱερά αὐτοῦ καθήκοντα.

»Ἐνώπιον τοῦ ἐπιμόνου καὶ ἀδικλείπτου τούτου διωγμοῦ, πάντες οἱ Ἕλληνες, οἱ διαθέτοντες τὰ πρὸς μετανάστευσιν μέσχα, κατέφυγον εἰς τὰς ὁμόρους ἐπαρ-

χίας τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ εἰς Ἑλλάδα· οἱ δὲ στερούμενοι τῶν ὑλικῶν μέσων, ἢ οἱ παρακωλυόμενοι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀγωνίζονται πρὸς προσπάσιςιν τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας των. Ἀγγέλλεται δὲ νῦν ὅτι προσέφυγον εἰς τὸν Ἡγεμόνα δι' ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν προέδρων καὶ τῶν ἐφόρων τῶν Κοινοτήτων Φιλιππουπόλεως, Στενημάχου, Καβακλή, Πύργου, Σωζουπόλεως, Ἀγχιάλου, Μεσημβρίας καὶ Βάρνης, ἐκτιθέντες, ἐν ὑπομνήματι, τὸ ἀφόρητον τῆς θέσεώς των.

»Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Κυβέρνησις τῆς Σόφιας θέτει εἰς ἐφαρμογὴν τὸν ἐπὶ Σταμπούλωφ ψηφισθέντα νόμον, ἀνενέργητον διαμένοντα μέχρι τῆς σήμερον ἕνεκα διεθνούς ἐπεμβάσεως. Οἱ Ἕλληνες ἐντέλλονται νὰ ἀποστείλωσι τὰ τέκνα των εἰς βουλγαρικὰς σχολὰς καὶ, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, κατὰδικάζονται εἰς πρόστιμον, πρὸς ἀπότισιν τοῦ ὁποίου κατὰσχονται τὰ ἐπιπλέον καὶ τὰ κτήνη των.

»Ἐν Φιλιππουπόλει οἱ Ἕλληνες ἀπεπειράθησαν νὰ ἐξέλθωσι τῆς ἀμνηστίας θέσεως των ἐγγράφοντες τὰ τέκνα των εἰς γαλλικὰς καὶ γερμανικὰς σχολὰς· ἀλλ' οἱ διευθυνταὶ τῶν σχολῶν τούτων, συνεπείᾳ ἐνστάσεων τῶν βουλγάρων ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολῶν, ἠρνήθησαν νὰ δεχθῶσι ταῦτα.

»Ἡ τάσις πρὸς μετανάστευσιν τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὁμολογεῖται ἄλλως τε καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων».

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν «Gaulois» τῆς 18 Δεκεμβρίου.

«Ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερίς «Πρεπορέτς» προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν ἐγγράφου, προκαλέσαντος μεγίστην συγκίνησιν.

»Πρόκειται περὶ ἐπιστολῆς ἀπευθυνθείσης πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου τοῦ Ἡγεμόνος κ. Δόμπροβιτς πρὸς τὸν κ. Γερμανῶφ, διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τῆς στατιστικῆς. Ὁ τελευταῖος οὗτος, ὅστις ἀπετέλει μέρος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς σταλείσης εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς συνομολόγησιν τῆς ἐμπορικῆς Συνθήκης, εἶχε λάβει συνέντευξιν μετὰ τοῦ Ρώσου ἐν Μακεδονίᾳ ἀντιπροσώπου κ. Δέμερικ, τὰ κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἀνακοινεῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, πρὸς γνῶσιν ἀποκλειστικῶς τούτου.

»Ὁ κ. Δέμερικ εἶχε δηλώσει, ἀπεριφράστως, εἰς τὸν κ. Γερμανῶφ, ὅτι εἰς μάτην ἀπεπειρῶντο οἱ ἐν Σόφίᾳ νὰ καρπωθῶσιν ὠφελήματα, δι' ἀλλοιώσεως τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ καθεστῶτος. Ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Αὐстроουγγαρία κατέβαλον μὲν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς βελτίωσιν τῆς

καταστάσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς παγιώσεως τοῦ καθ'ιστώτος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἑλληνικὰ καὶ σερβικὰ σώματα, ταῦτα ἦσαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡσύχασιν τῆς χώρας, ἦττον ἐπικίνδυνα τῶν κομιτάτων τῆς «Ἑσωτερικῆς Διοργανώσεως».

Ἡ «Revue Illustrée», ἀφιεροῖ μακρὸν ἄρθρον εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς βουλγαρικῆς πρωτευούσης Σόφιας ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα:

«Ὁ ἡγεμὼν Φερδινάνδος, καὶ ἐκτός τοῦ κράτους τοῦ διατελὼν, παρακολουθεῖ προσεκτικῶς τὰς ὑποθέσεις τῆς χώρας. Διατελεῖ ἐν διαρκεί ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τῶν ὑπουργῶν του, μετακλῶν, ἔστιν ὅτε, αὐτοὺς παρ' ἐαυτῷ πρὸς σύσκεψιν καὶ διαβιβάζων αὐτοῖς λεπτομερεῖς ὁδηγίας. Τὰ καθήκοντα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου του κ. Δ. καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν γραμματέων του, εἰσι πολλὰ καὶ κοπιαστικά. Οὐδὲν παρασκευάζεται, οὐδὲν ἀποφασίζεται, οὐδὲν ἐκτελεῖται, πρὶν ἢ συμβουλευθῶσι τὸν ἡγεμόνα καὶ λάβωσι τὰς διαταγὰς του. Τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα ἐν Βουλγαρίᾳ, εἶναι, πράγματι, ἀπολυταρχικόν. Καὶ αἱ ἐλάχισται τῶν λεπτομερειῶν ἐξετάζονται ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος, ἀποδίδοντος εἰς αὐτὰς σημασίαν ἴσην πρὸς τὰ διπλωματικά ζητήματα, ἢ πρὸς τὰ ἐξωραϊστικά ἔργα τῆς πρωτευούσης. Ὁ διαρκὴς καὶ αὐστηρὸς οὗτος ἔλεγχος, ὁ ἐξασκούμενος ἐπὶ τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, κρατεῖ ἀγρύπνους πάντας τοὺς ὑπαλλήλους, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου. Ἡ ἀναμφισβήτητος δὲ ἀρμοδιότης τοῦ ἡγεμόνος Φερδινάνδου ἐπὶ τῶν παντοειδῶς φύσεως ὑποθέσεων ἐπιβάλλεται τοῖς πᾶσι καὶ πᾶσαι αἱ ὁδηγαί του ἐκτελῶνται πιστῶς...».

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰ ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 12 Δεκεμβρίου ἐν τῇ γαλλικῇ βουλῇ διαμειφθέντα περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ γαλλικῶν σχολῶν.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀπαντῶν, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε, κατ' ἀρχήν, τὴν κατάργησιν τῶν ἐπιδομάτων τῶν παρεχομένων εἰς τὰς κληρικὰς προπαγανδικὰς σχολὰς καὶ τὴν ἱδρύσιν γαλλικῶν λαϊκῶν σχολῶν βαθμιαίως ἐν Κιέβῳ, Ἀλεξανδρείᾳ, Βηρυτῷ, Ἰόππῃ, Δαμασκῷ, Θεσσαλονίκῃ, Κωνσταντινουπόλει, Ἀδριανουπόλει καὶ ὅπου ἄλλαχού κριθῇ ἀναγκαῖον.

Τηλεγράφημα ἐκ Βουκουρεστίου, εἰς τὴν ἀγγλικὴν Tribune ὑπὸ ἡμερομ. 22 Δεκεμβρίου ἀγγελλει ὅτι

ὁ Μακεδὼν!! ὁ δολοφονήσας κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φιλήσυχον πολίτην Ἑλληνα, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἦτο ὄργανον τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων, ἠθώθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἀπόφασις ἐγένετο χάρισμά τινος δεκτὴ ὑπὸ τοῦ δημοσίου... Πῶς γὰρ οὐ!.

*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ἢ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΟΥ
τῆς παρασημαντικῆς
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΚΚΛ. ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ὅσοι ἔσχον εὐκαιρίαν καὶ ἐνδιαφέρον ν' ἀναγνώσωσι προσεκτικῶς τὰ ὑφ' ἡμῶν ἐν ἄλλεπαλλήλοις φύλλοις τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιευθέντα εἰς ἐπὶ κρισιν ἐπιστημονικῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Ψάχου, διδασκάλου τῆς βυζαντινῆς ἐκκλ. μουσικῆς ἐν τῷ Ὁδείο Ἀθηνῶν διέγνωσαν πάντως, ὡς κριταὶ ἀμερόληπτοι, εἶγε ταῦτα εἰς προσωπικόν τινα εὖ-δοστοχον ἢ ἄδοστοχον ἀπέβλεπον σκοπὸν, ἀποδέοντα τῆς προσηκούσης ἐν τεχνικῇ συζητήσει ἀξιοπρεπείας καὶ λογικῆς τάξεως, καθὰ ὁ ἡμέτερος συζητητὴς, ἀπαντῶν διὰ τῆς μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος», ἰσχυρίζεται. Ἐὰν δὲ μάλιστα διεξέλθωσι μετ' ἐπιστάσις καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Ψάχου, τότε ἡ ἐξ ἀντιπαράθεως διάγνωσις καὶ κρίσις θὰ ᾖ ἀσφαλεστέρα περὶ τὸν μαθόντα καὶ γλώσσης κρατεῖν καὶ τὸ τιμιώτατον τῆς πατροπαράδοτου μουσικῆς χρῆμα ἀνευ κούφης καὶ ματαιόφρονος ἐπιδείξεως θερμπεύειν.

Ἀλλὰ, τ' ἀληθὲς εἰπεῖν, ὁ κ. Ψάχος παραδόξως ὑπὲρ ἐαυτοῦ ἀξιώσεις ἔχων, πάντα οἰονδήποτε ἔλεγχον τῶν μουσικῶν αὐτοῦ δοξασιῶν ἀποστέργει, φρονῶν ὅτι δύναται νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰ δόγματα αὐτοῦ καὶ ὅταν αὐτὰ τὰ πράγματα καταβοῶσι καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια στεντορείως διαμκρτύρεται. Καὶ περὶ τούτου μὲν τοσαῦτα.

Εἰς τὴν οὐσίαν δὲ τῆς ἀπαντήσεως μετακινῶντες, τοιοῦτον σκοτασμὸν σκέψεων, ἀλλὰ καὶ πρόθεσιν διαστροφῆς καὶ παρερμηνείας τῶν γραφομένων ἡμῶν ἀνακαλύπτουμεν παρὰ τῷ κ. Ψάχῳ, ὥστε αὐτοὶ ἐαυτοὺς ἐθέμεθα ἐπὶ στιγμὴν πρὸ τοῦ διλήμματος, εἴαν ᾖναι ἄξιον τοῦ κόπου νὰ παρατείνωμεν τὴν συζήτησιν πρὸς μὴ ἀντιλαμβανόμενον ἢ μὴ θέλοντα νὰ ἀντιληφθῇ ὁρθῶς τῶν ἡμετέρων σφραγισμάτων λόγων καὶ σκέψεων.

Τοῦ ζητήματος οὗτος περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὀρθῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀρχαίων μουσικῶν χειρογράφων, ἡμῶν δὲ δικταθέντων ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Ψάχου προσα-

МЕЧНИКОВА

γόμενοι μαρτυρίαι, ὡς μαρτυρίαι ἀνθρώπων χθεσινῶν δὲν ἐξαρκούσι, πόθεν προκύπτει ὁ συλλογισμὸς ὅτι ζητοῦμεν τάχα νὰ ὑπείσχαθῶσιν αἱ γνώμαι ἡμῶν; πάντως ἐκ διαστροφῆς γνώμης αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἀπορρέει καὶ ἡ κατόπιν ἐρμηνεία ὅτι τὰ περὶ ἐξελίξεως τῆς ἀρχαίας παρασημαντικῆς συμπεράσματα ἡμῶν βασίζομεν δῆθεν ἐπὶ τῶν ἐν χειρογράφοις σωζομένων ἐγγχειριδίων, ἐνῶ τὰυτὰ προέρχονται ἐκ συγκριτικῆς μελέτης μουσικῶν κωδίκων ἀπὸ τοῦ δεκάτου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς· περὶ δὲ τῶν ἐν χειρογράφοις ἐγγχειριδίων εἶπομεν καὶ ἐπὶ κληρονομήσαντες ὅτι ταῦτα, ὡς περιέχοντα τὴν ἐξήγησιν τῶν σημειογραφικῶν, καίπερ ἀνάμικτον πολυτάκως μετὰ περιττολόγων παραστάσεων, δέον νὰ ληφθῶσιν ὡς ὁδηγοὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀρχαίων κωδίκων, οὐχὶ δὲ ἡ παράδοξος τοῦ κ. Ψάχου θεωρία, ἡ οὐδαμῶς τῶν περὶ μουσικῆς ὑπομνημάτων ἀπαιτῶσα, καθ' ἣν αἱ λεγόμεναι **ὑποστάσεις** ἐκμηδενίζουσι τὴν δύναμιν καὶ ἀξίαν τῶν κυρίως φθογοσήμων, ἐπεκτείνουσι εἰς τὸ ἄπειρον τὰς μουσικὰς φράσεις ἢ γράμματα. Ἐχομεν δὲ ὑπ' ὅψει τοιαῦτα ἐγγχειρίδια πρῶτον τὸ λεγόμενον «Ἀγιοπολίτης» ἐν χειρογράφῳ τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων, οὗ ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ἀντίγραφον· δεύτερον τὸ ψευδεπίγραφον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ· τρίτον τὸ ἀποδιδόμενον εἰς Ἰωάννην τὸν Πλουσιόδηον· τέταρτον τὸ τοῦ Ἱερομονάχου Γαβριὴλ καὶ ὅσα ἄλλα. Ἐάν δέ τις τῶν ἐν τούτοις θεωριῶν ἀπεκκλέσασιν ὕθλους καὶ μωρολογήματα, ἐπεξηγήσαμεν τὸν τοιοῦτον χαρακτηρισμὸν ὁ δὲ κ. Ψάχος, ἀντὶ νὰ καταγινώσκῃ ἡμῶν ἀνευλάβειαν πρὸς τοὺς συγγραφεῖς, δύναται τοὺς καθ' ἡμᾶς ὕθλους νὰ θεωρῇ αὐτὸς ἀξιώματα καὶ ἀληθείας φιλοσοφικὰ καὶ νὰ κοσμή διὰ τούτων τὰς **ἐπιστημονικὰς** αὐτοῦ **ἀνακοινώσεις**. Κατὰ δὲ τῶν γνωστων τριῶν ἐξηγητῶν μουσικοδιδασκάλων τοῦτο μόνον ἐλέχθη καὶ πολλάκις λεχθήσεται κριτικῶς, οὐχὶ δὲ συκοφαντικῶς ἢ ὑβριστικῶς, ὑπὸ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ ἀντλήσωσι φῶτα ἱστορικὰ περὶ τῆς ἀρχαίας μουσικῆς σημειογραφίας, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν ἐλάχιστα συνεισφέρει εἰς τὰς σημερινὰς σχετικὰς ἐρεῦνας, οὐδὲ λύει τὰς γεννωμένας λογικὰς ἀπορίας καὶ ἐπομένως προωρίζεται διὰ πᾶν ἄλλο ἢ ὅπως εἰσαγάγῃ τοὺς μεταγενεστέρους εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἀρχαιοτέρης τέχνης· ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου οὐδεὶς κωλύει τὸν κ. Ψάχον νὰ ἔχῃ τὰς ὅλως ἀντιθέτους θεωρίας αὐτοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ ἀνταμειβῇ καὶ χρὴ συνηγόρου τῆς δῆθεν προσβαλλομένης μνήμης αὐτῶν, καθότι ἡ βάσις καὶ ἡ οὐσία τοῦ ζητήματος εἶναι ἄλλη, ἀπὸ τῆς ὁποίας σκοπίμως παρεκκλίνων αὐτός, πειροᾶται νὰ παρασύρῃ καὶ ἡμᾶς

ἐκτρέπων τὸν ἀγῶνα εἰς ζητήματα δευτερεύοντα καὶ ὅλως ἐπουσιώδη.

Ἐκεῖνο ὅπερ ἐμποιεῖ ἡμῖν ἐντύπωσιν ἐκ τῆς προκειμένης ἀπαντήσεως καὶ εἰς ὃ, ὡς σημεῖον οὐσιώδες, ἐπιβάλλεται ἡμῖν ἡ δέουσα ἀνταπάντησις, εἶναι ἡ ἐπίμονος ἄρνησις τοῦ κ. Ψάχου ὅτι ὑπάρχει σύστημα παρασημαντικῆς ἀρχαιότερον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προσαχθέντος καὶ ἡ πρόσκλησις ἐπομένως ἡμῶν τοῦ νὰ πιστώσωμεν τὸν περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν δι' ὁρατῶν ἀποδείξεων καὶ παραδειγμάτων.

Καὶ εἰς τοῦτο μὲν προβκίνομεν ἀσμένως, παραπέμποντες εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 32, 72, 74 πολῦτιμα ὄντως μουσικὰ χειρόγραφα τοῦ Ι' αἰῶνος τῆς ἐν ἀγίῳ Ὁρει μνηστῆς τῆς Μεγ. Λαύρας καὶ εἰς μουσικὰ **Στιχηροῦρα** τῆς ΙΓ' ἑκατονταετηρίδος, ἀποκείμενα πᾶμπολλα ἐν πάσῃ σχεδὸν ταῖς δημοσίαις βιβλιοθήκαις, μοναστηριακαῖς τε καὶ ἄλλαις. Πρὸς τὸν κ. Ψάχον ὅμως, πᾶσχοντα τελείαν ἄγνοιαν τῶν πρώτων καὶ κυριωτάτων στοιχείων τοῦ ὑπὸ συζήτησιν θέματος, μεθ' ὅλην τὴν κομψὴν καὶ περιαιτολόγον ἐπίδειξιν τῆς ἀνὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπιστημονικῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀγνοοῦμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα νὰ συνεχίσωμεν τὸν λόγον πρὶν ἢ ἰδῶμεν αὐτὸν πρὸς τοιαύτην ἐργασίαν δεόντως κατηρτισμένον· διότι μετέχει καὶ ποιᾶς τινος ἀστειότητος τὸ πρᾶγμα νὰ συζητῶμεν περὶ παρασημαντικῆς τῶν βυζαντινῶν, ἧς τὰς γνωστὰς φάσεις οὐδὲ κατ' ὅψιν οἶδε τελείως ὁ ἀντιμαχόμενος ἡμῖν.

Ἐν τῇ προλαβούσῃ ἡμῶν διατριβῇ ὑπεδείχμεν τῷ κ. Ψάχῳ, ἐξάγοντες αὐτὸν ἐκ προφανοῦς πλάνης, ὅτι τὸ ὑπ' ὅψιν αὐτοῦ σύστημα τῆς παρασημαντικῆς, τὸ φέρον δηλονότι δι' ἐρυθρὰς μελάνης τὰ λεγόμενα **ἄφωνα σημεῖα** δὲν εἶνε ἀρχαιότερον τοῦ ΙΕ' ἢ τὸ πολὺ τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, καθόσον τὰ τῶν ἐφεξῆς αἰώνων χειρόγραφα εἰσιν ἀπηλλαγμένα οὐ μόνον τῆς χρωματικῆς ταύτης ποικιλίας, ἀλλὰ καὶ πολλῶν τῶν συνοπτικῶν τούτων σημείων, ὡς περιττῶν, καθὸ μεθερμηνευθέντων ἀπὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος διὰ τῶν κοινῶν φθογοσήμων· διὰ τοῦτο δὲ καὶ εἶπομεν αὐτῷ ὅτι ποιεῖται ἄλμα ὁλοκλήρων αἰώνων ἀνάγων τὸ σύστημα αὐτοῦ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἀλλ' ὁ τόσον καλῶς ἐγκύψας εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων κωδίκων «καθηγητὴς τοῦ ὁδείου» ἀντὶ πάσης διαψεύσεως ἐκ πραγμάτων προκυπτούσης, ἐθεώρησε πρέπον νὰ ἀπευθύνῃ ἡμῖν χαιρεστέατην εἰρωνίαν ἐκ τῆς γενέσεως τῶν μυκήτων. Ἄρα ἀποκρούει τὴν παρατήρησιν ἡμῶν καὶ ὅμως θὰ παραδεχθῇ ταύτην, ὅταν ἐκ τῆς δοθείσης αὐτῷ ἡδὴ ἀφορμῆς ἐξετάσῃ βεθύτερον διὰ τῶν κωδίκων τὸ ζήτημα τῆς ἐξελίξεως τῆς παρασημαντικῆς

τῶν βυζαντινῶν, ἀπηλλαγμένος τῶν βαθυσόφων θεωριῶν ὁμοτρόπου καὶ «φίλου» αὐτοῦ **μουδικοῦδτο-ριογράφου** τῶν τελευταίων τούτων χρόνων.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν **φωνητικῶν** καὶ **ἀφώνων** σημείων τῆς ἀρχαίας μουσικῆς καὶ ἐν γένει περὶ τῆς ὀρθῆς ἐκδοχῆς τῶν ὄρων Μετροφωνίας καὶ Μέλους ἢ Καλλιφωνίας, ἐνταῦθα πλεονόη καὶ **Ψάχος** φέρεται πλησίστιος εἰς τὸ πέλαγος τῶν παραδοξολογιῶν μεταπίπτων ἀπὸ ἀλόγου εἰς ἄλογον καὶ ζητῶν **ῥεῖσμα** ἐκεῖ ὅπου χαίνει αὐτῷ βόθρος.

Καὶ πρῶτον ποῦ εὗρεν ἡμᾶς ἀποφαινομένους ἢ καὶ ἀπλῶς ὑπονοοῦντας ὅτι οἱ βυζαντινοὶ ἱεροψάλται ψάλλοντες ἀπὸ χοροῦ κατὰ μετροφωνίαν, ἔπαιον ἀποτόμως ἐν τῷ μεταξὺ καὶ παρέδιδον εἰς τὸν χορορχοῦντα ἵνα ψάλλῃ τὸ λοιπὸν τοῦ ᾠσματος κατὰ μέλος. Τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ἔπλκσεν ἡ ὑπόπτερος διάνοια τοῦ κ. **Ψάχου**. Τὸ ὑφ' ἡμῶν ρηθέν, (ὡς **μία** ἐστὶ ἀπόδειξις ὅτι δὲν πρόκειται περὶ μουσικῆς ἀπεραντολογίας καὶ περὶ γραφῆς συμβολικῆς καὶ περινενοημένης), εἶναι ὅτι πηλαχοῦ ὑπάρχει ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ᾠμάτων («ἀπὸ χοροῦ») «ὅλοι ὁμοῦ» ὅπερ δηλοῖ ὅτι τὸ ὑποκείμενον ᾠμα εἶναι γεγραμμένον διὰ χορὸν δηλαδὴ σύντομον καὶ ὅχι ἐκ τῶν εἰδους **ροδάνης**, ἅπερ κατὰ μετὰφρασιν παρίδωκαν ἡμῖν οἱ τρεῖς ἀείμνηστοι ἐξηγηταί. Τίνα δὲ τῶν ᾠμάτων οἱ ἀρχαῖοι ἔψαλλον κατὰ μετροφωνίαν καὶ τίνα κατὰ μέλος καὶ πῶς καὶ πότε μετεχειρίζοντο τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον εἶναι θέμα ἐτέρας συζητήσεως παρελκον τὸ γε νῦν.

Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

διαβιβάζεται ἡμῖν ἐκ τῆς πρωτεύουσας ἐν Βλαχίᾳ πόλεως τοῦ Βουκουρεστίου καὶ γίνεται κομιστὴς τῆς εἰδήσεως ταύτης τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τῆς ἀγίας ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἑκκλησίας. Τὸ τελευταῖον εὐσέλιδον αὐτοῦ τεῦχος, ἐν σελίδι 866, ἐν ἀναγκρῇ τῶν πρακτικῶν τῆς «δεύτερον τοῦ ἐνιαυτοῦ» συνερχομένης ἀγιωτάτης Συνόδου τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ἀρχιερέων, ἀγγέλλει τὴν ἔγκρισιν πρὸς ἐκδοσιν ἐπιστολῆς ἐκ **Δαμασκοῦ** τοῦ ἀπὸ Τριπόλεως εἰς **Δαμασκὸν** μετατεθέντος κ. Γρηγορίου, τοῦ ἐκλεγέντος καὶ πολιτικῶς ἀναγνωρισθέντος δηλαδὴ ὡς πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἐνθρονιστικῆς καὶ τῆς εἰς αὐτὴν ἀπάντησεως τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Οὐγκροβλαχίας καὶ προέδρου τῆς διοικούσης τὴν ρουμανικὴν Ἑκκλησίαν ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἰωσήφ. Ἀμφοτέρως δὲ δημοσιεύει.

Ὁ γράφων τὴν ἐπιστολὴν, ὡς καὶ ὁ ἀποκρινόμενος εὐχονται ὑπὲρ εἰρήνης καὶ γαληνίας τῶν Ἑκκλησιῶν καταστάσεως, ὡς ἔδει νὰ γράψωσιν οἱ ὀρθόδοξοι πάντες, ἐργαζόμενοι πάντοτε καὶ συμφώνως πρὸς τὰς εὐχάς, ἔχοντες δὴλα δὴ τὰ γραφόμενα σύμφωνα τοῖς πρακτομένοις. Ἀγιωτέρως τῆς ἐν ἐπιστολῇ διατυπωμένης εὐχῆς ἠθέληεν εἶναι βεβαίως ἡ πρὸς τὴν ἐπάνοδον γαλήνης ἐργασία τῶν ἐπὶ τῷ ἐκκλῃσιαστικῷ σάλῳ σήμερον εὐχομένων ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότου.

Ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν ἐκκλῃσιαστικὴν εἰρήνην ἀγάπη ἦν δυνατόν νὰ διατρανωθῇ μᾶλλον ἐμπράκτως ἢ ἀγράφως, διότι ἡ σήμερον ὑπὲρ ταύτης εὐχὴ καταντᾷ νὰ σχηματίσῃ σχῆμά τι ἀντιθέσεως πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ὁ σεβασμιώτατος Οὐγκροβλαχίας καὶ «τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Καίσαρείας Καππαδοκίας» κύριος Ἰωσήφ, δηλών ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν ἀγνήν τήρησιν τῶν ἱερῶν τῆς Ἑκκλησίας θεσμῶν καὶ καθεστώτων, γράφει τὴν εἰρηνικὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀναγινώσκωμεν ἐν ἀρχῇ τοῦ φυλλαδίου (τοῦ νοεμβρίου) τῆς Biserika Orthodoxa Romana. Παράδοξον ὅμως ἐφάνη ἡμῖν πῶς πρῶτος αὐτός τῶν προέδρων τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἑκκλησιῶν προβαίνει εἰς ἔκφρασιν εὐχῶν πρὸς τὸν ἀπὸ Τριπόλεως κύριον Γρηγόριον, ἐπειγόμενος εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐνθρονιστικῆς ἐπιστολῆς, τῆς ἐκ **Δαμασκοῦ** στελλομένης. Ἀπὸ αἰώνων γινώσκωμεν ἐν μεταξὺ τῶν ἄλλων καθεστώτων τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας, καὶ τοῦτο· ὅτι ἐν παντὶ σεβασμῷ ἐκκλῃσιαστικῷ ζητήματι οἱ πατριαρχικοὶ καὶ ἀποστολικοὶ θρόνοι τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς οὐδὲν ἔπραττον, ἂν μὴ ἡρώτων πρῶτον τὴν ἀγιωτάτην Ἑκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· οὐδεὶς δὲ «ὑψηλοπανιερώτατος ὑπέρτιμος καὶ ἔσχατος Πλαγηνῶν» — ὡς ἐτιτλοφορεῖτο ὁ ἅγιος Οὐγκροβλαχίας — οὐδεὶς Ἰθρίας, οὐδεὶς Νέας Ἰουστινιανῆς προέβαιεν εἰς οἰανδήποτε σοβαρὰν πράξιν, ἢ ἀφοῦ πρῶτον ἐβλεπε «τὸ πεντακόρυφον κράτος τῆς Ἑκκλησίας», ἦτοι τοὺς πέντε πατριάρχας — καὶ μετὰ τὸ μέγα σχίσμα τοὺς τέσσαρας — τί ἔπραττον. Αὐτὸ τὸ ἔθος, αὐτὸ τὸ καθεστῶς ὁ σεβ. ἅγιος Οὐγκροβλαχίας προσποιούμενος ὅτι λησμονεῖ, γράφει τῷ μακαριωτάτῳ κ. Γρηγορίῳ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῆς ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας.

Ἀλλὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἑκκλησίας πῶς ἄρα γε δύναται νὰ διατηρήσῃ καὶ κρατύνῃ ἢ λαμβάνουσα τάσις πρὸς διάσπασιν αὐτῆς; Τὸ πεντακόρυφον, καὶ μετὰ τὴν παρλίτησιν τοῦ μακαριωτάτου Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδωνος τρικόρυφον, κράτος τῆς Ἑκκλησίας ἀπέσχε τῆς πρὸς τὸν ἀποθανόντα Μελέτιον τὸν ἀπὸ Λαοδι-

Ἡκούσθη μάστιγα πρὸ τινος ἐνταῦθα ὅτι καὶ παρὰ τῇ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρουμανίας καὶ παρὰ τῇ τῆς Σερβίας καὶ παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Μαυροβουνίου, ἕως καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ ὄνομα τοῦ Μελετίου ἀναγεραμμένον ἦν ἐν τοῖς διπτύχοις σὺν τοῖς ὀνόμασι τῶν λοιπῶν ἀγιωτάτων τῆς ὀρθοδοξοῦσης Ἀνατολῆς πατριαρχῶν, τῶν νομίμως καὶ κανονικῶς καὶ κατὰ τὰ κείμενα ἐκλελεγμένων τε καὶ ἐγκαθιδρυμένων. Ἀλλ' οὐδεὶς ἔσχε τὴν τόλμην νὰ δημοσιεύσῃ οἰονδήποτε γράμμα πρὸς ἐκεῖνον ἐπίσημον. Ἐγίνωσκον ἐκεῖνοι, καθὼς καὶ γινώσκουσιν, ὅτι, καθὼς ἐν τῷ κεφαλῷ τῆς πίστεως, οὕτως ἐν ζητήμασι διχοστασιῶν ἐκκλησιαστικῶν οἰονδήποτε, προερχομένων ἐκ παραβιάσεως κινόντων καὶ καθεστῶτων καὶ συνηθειῶν, αἱ λεγόμεναι αὐτοκέφαλοι συνοδικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ οἱ μακαριώτατοι αὐτοκέφαλοι κατὰ τόπους ἀρχιεπίσκοποι πρῶτον ἀπέβλεπον εἰς τὸν πρῶτον—μετὰ τὸ μέγα σχίσμα—πατριαρχικὸν θρόνον καὶ τοὺς δύο ἢ τρεῖς ἐτέρους καὶ πᾶσαν ἀπόφασιν αὐτῶν ἐρρύθμιζον πρὸς τὰς ἀποφάσεις ἐκεῖνων. Τὸ καθεστὼς τοῦτο, δυστυχῶς, ἔρχεται νὰ παραβιάσῃ σήμερον ὁ σεβασμ. Οὐγκροβλαχίης, ἐπιτείνων τὴν ψυχρότητα, ἣτις ἐπικρατεῖ νῦν μετὰ τὴν ὀρθοδόξων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐν Βλαχίᾳ καὶ τὴν ἐν Μολδαυίᾳ καὶ τῶν ἐν πίστει ἀδελφῶν αὐτῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ πλῆρωμα τῶν πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, καὶ τῶν ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἐν Κύπρῳ καὶ τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος.

Διχοστασία τις ἀνεφύη, κατὰ θείαν παρρησίαν, μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ κατὰ τὰ βόρεια κλίματα ἰερώτατοι πρόεδροι τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐθλίβοντο βεβαίως ἐπὶ τούτῳ, καθὼς θλιβόμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἀπεξεδεχόμεθα πάντες ἀδελφικὸν βῆμα ἐκ μέρους τῶν αἰτίων τῆς διχοστασίας πρὸς ἄρσιν τῶν αἰτιῶν, καὶ τοῦτο οὕτω εἶδομεν. Ὁ σεβασμ. Οὐγκροβλαχίας εἶδε λοιπὸν αὐτό; Καὶ μόνος αὐτός; Εἶδε δὲ τὴν ἐν Συρίᾳ κατὰστασιν ἁλλοίαν τῆς πρὸ ἐνὸς ἐνιαυτοῦ; ἐνῷ πάντες βλέπουσιν αὐτὴν τοιαύτην, οἷα ἦν καὶ πρότερον; Ἡ Σεβασμιότης τοῦ προβαίνει οὐχὶ εἰς ἐνέργειαν ἢ συμβουλὴν πρὸς ἄρσιν τῶν αἰτιῶν καὶ τῶν ἀφορμῶν — ὅπερ ἦν χριστιανικὸν καὶ συνετώτατον ἔργον — ἀλλ' εἰς παραγραφὴν καὶ εἰς ἀθέτησιν τῶν τέως ὑπ' αὐτοῦ πρεσβευομένων. Χάριν τῆς εἰρήνης ἐφρόνει πρότερον ὅσα ἐφαίνετο φρονῶν, ἢ νῦν ὅσα πράττει ἔπραξε χάριν τῆς εἰρήνης; — Ἐὰν δὲ θέλῃ καὶ βεβαίως ἐπιθυμῇ τὰ διατηρῇ σχέσεις ἀδελφικὰς μετὰ τῶν ἀποστολικῶν πατριαρχικῶν καὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἔδει — κἂν λησμονῇ τὰ ἀπ' αἰώνων καθεστῶτα, κἂν τὴν λησμοσύνην νομιζῇ συμφέρουσαν αὐτῷ — τὰ λάβῃ ὑπ' ὅψιν ὅτι καὶ λόγος ἀβρότητας πρὸς Ἐκκλησίας πρεσβυγενεῖς ἐπέβαλλεν αὐτῷ τὰ μὴ προβῇ εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς εἰρήνης διὰ τῆς διασπάσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀνατολῆς.

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχιεπιστολικοῦ πρὸς τὰς αὐτοκε-
φάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους Ἀθω.
Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγ-
οικουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακείμ Γ' τοῦ ἀπὸ
Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν
περὶ Ἀγίου Ὁρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν
αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας,
Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων
Ἐκκλησιῶν Ῥωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν
ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας
1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β' 40
ὁ Γ' 60, καὶ πωλοῦνται ἐν τῇ Γραφείῳ ἡμῶν.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 60 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 100 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

T. III - 726866